24.000 Kč zvyšuje na 50.000 Kč, ba připouští i při příjmu do 100.000 Kč srážku 5%. Srážky nejsou podmíněny skutečným vydáním. Příspěvky za sociální pojištění, daně a dávky, platí-li je zaměstnavatel za svého zaměstnance nad míru zákonem uloženou, nemohou býti dle osnovy sraženy z poplatného příjmu. Osnova také zavádí daňové srážky ze mzdy. Pokud jde o všeobecnou daň výdělkovou, bude vyměřována určitým procentem ze skutečného zisku. Daň pozemková nemá býti valorisována a není ani progresivní. Tím jsou poškozeni malozemědělci. Řízení má býti zjednodušeno na prospěch úřadů, nikoliv poplatníků. Odvolání, dosud kolkuprostá, musí býti kolkována. Lhůta odvolací je osmidenní, politická exekuce je zachována.

Dne 16. listopadu 1926 promluvil prof. Dr. Frant. Procházka o invaliditě od nemocí živnostenských a o úrazovém pojištění. Nutno vydati nový zákon o úrazovém pojištění dělnickém. Bude třeba uvažovati, mají-li býti do zákona pojaty také živnostenské choroby, jak je tomu již dlouho ve Švýcarsku a od r. 1925 v Německu. Je-li základem úrazového pojištění nebezpečí, které tkví v podniku a ve způsobu práce, pak stojí úrazům velmi blízko choroby, které mají svůj původ také v podniku, jako na př. živnostenské otravy. Se stanoviska lékařského není možno zařaditi je mezi úrazy, je toliko možno zákonitě je postaviti na roveň úrazům a vymeziti, které choroby budou na roveň postaveny úrazům. Choroby živnostenské dnes nelze ještě přesně vymeziti. Bylo by třeba zřízení zvláštních živnostenských lékařů a vybudovati důkladnou nemocenskou statistiku u nemocenských pojišťoven a u Ústřední sociální pojišťovny. Předseda Dr. Winter upozornil, že máme dvě komise, zabývající se ochranou před úrazy. Je to jednak komise pro zdravotní ochranu osob výdělečně činných, jednak komise pro reformu úrazového pojištění, obě při ministerstvu sociální péče. Do debaty zasáhli: vrchní živnostenský inspektor Ing. Pokorný, náměstek ředitele pražské Úrazové pojišťovny Dr. Trnka a Hlavatý a vrchní zdravotní rada Dr. Kalmus, jenz poukázal na potřebu odborné výchovy lékařů ve zvláštních kursech. Dr. Jindřich.

Osmihodinová doba pracovní jest stále středem pozornosti Mezinárodního úřadu práce. Jak sdělují Informations Sociales, musela býti ustavena zvláštní komise, jejímž úkolem jest pracovati k urychlení postupu ratifikace úmluvy o osmihodinové práci v průmyslových závodech. Návrh této mezinárodní úmluvy byl prvým, který přijala Mezinár. konference práce hned při svém zasedání ve Washingtonu (1919)*) a ačkoliv jest dnes 56 států členy mezinár. organisace práce, byla ratifikována dosud pouze sedmi, dále třemi podmíněně a ve dvanácti státech teprve navržena vládou parlamentu k ratifikaci. Proto byla zřízena jmenovaná komise, jež zjišťuje skutečnou situaci v různých státech, pokud se týče uzákonění pracovní doby, a zkoumá obtíže, jež se vyskytují při ratifikaci úmluvy se strany států. Ukázkou těchto obtíží je projednávání washingtonské úmluvy a vládního zákona o její ratifikaci ve francouzském senátě 3. a 5. prosince 1926. Po dlouhém jednání a několikerém odročení byla osnova vrácena výboru s navrženým dodatkem, že závazky, jež vzejdou Francii z úmluvy, nabudou účinnosti až po její ratifikaci všemi státy, jež byly zastoupeny na londýnské konferenci 15.—19. března 1926. Navrhovatel odůvodnil tento dodatek zejména tím, že ratifikací bez výhrady stala prý by se Francie takřka vasalem Společnosti národů, neboť by dle čl. 7. každoročně musela předkládati Mezinár. úřadu práce zprávu o užívání úmluvy. Francie zavázala se s ostatními státy již v čl. 408. mírové smlouvy versaillské, že bude podávati Mezinár. úřadu práce každoročně zprávu o opatřeních, jež učinila za účelem provedení úmluv, ke kterým přistoupila. Proto jistě překvapuje návrh, jímž při praktickém provádění má se ratifikací s výhradou tento článek obcházeti a k tomu ještě pro

*) Viz: Projets de convention et recommandations adoptés par la Conférence internationale du Travail au cours de ses sept premières sessions 1919—1925. Genève, Bureau International du Travail, 1925.

obtíže, které se daly předpokládati již při podpisování mírové smlouvy versaillské. Zdá se však, že hlavním motivem usnesení senátu byla obava před čl. 409—420. versaillské smlouvy, dle nichž stát, který neplní závazky, jež na sebe vzal úmluvou, může býti k tomu donucen ostatními státy pomocí opatření rázu hospodářského. Není si tedy Francie jista, zda bude moci washingtonskou úmluvu provádět. Tento příklad jistě svědčí o nečekaných obtížích, na něž nyní uzákonění osmihodinové pracovní doby v jednotlivých státech narazilo.

K. Gerlich.

LITERATURA.

Elisabeth F. Read: Mezinárodní právo a mezinárodní vztahy. — Poctěno americkou mírovou cenou 1. září 1925. — Úvodem a poznámkami opatřil Dr. Emil Dufek. Přeložil Dr. O. Butter. Praha 1926. Str. 169.

Po vydání vědeckého Oppenheimova: Mezinárodního práva přistoupila redakce Politické knihovny k vydání americké knížky, která populárním způsobem seznamuje širší vrstvy lidové se zásadami práva mezinárodního. Knížku vydala American Foundation; byla k návrhu odborového rady ministerstva zahraničních věcí Dr. Emila Dufka přeložena do češtiny a jím opatřena poznámkami, jež se vztahují k Československé republice.

Není pochyby, že i u nás, kde ani vědecká literatura není v žádném rozkvětu, je třeba knížky, jež by popularisovala vědu práva mezinárodního. I pro naše příslušníky bude povšechná orientace v právu mezinárodním s nemalým užitkem, neboť náš stát je v ustavičném i extensivním i intensivním styku s cizími státy. Neznalost práva mezinárodního bývá totiž toho příčinou, že naši příslušníci v cizině vystavují se svou lehkovážností a neopatrností zbytečným újmám, jimž nedovedou zabrániti ani naše zastupitelské úřady, poněvadž se od nich mnohdy žádají docela nemožnosti.

Z povinnosti referentské musíme přihlédnouti jak k vlastnímu textu, tak i k poznámkám, o něž byl překlad obohacen.

V úvodě k českému překladu se uvádí, že knížka není určena výhradně pro vědecké pracovníky, čímž má snad býti řečeno, že pro vědecké pracovníky ani určena není. Je přirozeno, že knížka, určená americkým příslušníkům, béře ponejvíce zřetel na americké poměry. Autor úvodu vzpomíná zásluh, jež si o mezinárodní justici získal Léon Bourgeois, ale zdá se, že je přeceňuje, když praví, že Bourgeois byl prvním, kdož propagoval myšlenku instituce nejvyššího soudního dvora mezi národy, státy. Sluší na to upozorniti, že se na druhé haagské konferenci nejednalo o zřízení Stálého soudního dvora mezinárodní spravedlnosti, nýbrž o zřízení rozhodčího soudu. Tam, kde se patrně jedná o Stálý rozhodčí dvůr, mluví Dufek o Stálém rozhodčím soudu, Stálý mezinárodní soudní dvůr nazývá pak nepřesně Stálým mezinárodním soudním dvorem spravedlnosti. Doporučovalo by se více šetřiti ustálené, pokud se týče, správné terminologie.

Knížka je rozdělena na čtyry díly.

První díl je věnován právům a povinnostem suverenního státu. Mezinárodní právo je definováno takto: Mezinárodním právem se obyčejně rozumějí zásady a pravidla, jež vyjadřují postupně vytvořený pojem správného chování civilisovaných národů (?) k sobě navzájem nebo k příslušníkům těchto národů. Není to právo nad státy, nýbrž mezi státy. Překlad tu mluví o národech, patrně s neporozuměním pojmu »nation«, který značí i národ i stát. Suverenní stát je chápán docela sociologicky a též i suverenita, která je přece kategorií právní. O základních právech států je pojednáno způsobem jinak obvyklým. V souvislosti s výkladem o rovnoprávnosti států, činí se zmínka o obsazování Stálého mezinárodního soudního dvora, jehož členové jsou voleni jak